

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 465/2021-56

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef Holič s. r. o., Poľovnícka 4, Bernolákovo, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Jozef Holič, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Asan 28/2018 z 8. októbra 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. decembra 2019 v elektronickej podobe bez autorizácie podľa zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení účinnom v rozhodnom období a následne 30. decembra 2019 doručenou v listinnej podobe domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva „na spravodlivé konanie a spravodlivý rozsudok“ podľa čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 1, čl. 18 ods. 1, čl. 46, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho základného práva podľa čl. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 3 ods. 3, čl. 4 ods. 3 a 4, čl. 10 ods. 1, čl. 36 ods. 1, 2 a 3, čl. 37 ods. 2 a 3 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva podľa čl. 2 ods. 2 písm. a), b) a c), čl. 4 ods. 3 písm. a), čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ktorý sťažovateľ označuje ako „zákon č. 209/1992 Zb. a zákon č. 102/1999 Z.z.“, rozsudkom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Následne slovne vymedzuje, že boli porušené tieto konkrétne práva: „Právo viazané na medzinárodné záväzky v medziach a rozsahu a spôsobom v Ústave SR zákonoch a medzinárodných zmluvách“; právo byť slobodný a rovný v dôstojnosti a v právach; právo domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde; právo vec prerokovať verejne a bez zbytočných prietahov; právo na možnosť obrany každej osoby proti nezákonnému násiliu „vykonať zabráneniu úteku a možného potlačenia nepokojov a vzbury“; právo vyjadriť

sa ku konaniu o skončení služobného pomeru a právo predniesť obranu pred súdom; „Právo na spravodlivé konanie rovných a na použitie rovnakých zbraní“; právo na účinný opravný prostriedok; právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena; právo na náhradu škody, ktorá bola spôsobená nezákonným postupom iného štátneho orgánu či orgánom verejnej správy alebo nezákonným rozhodnutím; právo na život a osobnú bezpečnosť; právo na ochranu pred bezdôvodným prepustením a právo na bezpečnosť a dôstojnosť. Sťažovateľ zároveň uvádza, že „Zákonné obmedzenie základných práv a slobôd musí platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré splňujú ustanovené podmienky a pri obmedzení sa musí dbať na ich podstatu a zmysel“, čo bolo porušené, ako aj že došlo k porušeniu ustanovenia, že „povinnosť ukladať možno zákonom, alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd“. Sťažovateľ navrhuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 4 Asan 28/2018 z 8. októbra 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a všetky jemu predchádzajúce rozhodnutia vrátane personálneho rozkazu č. 183 z 10. júna 2016 zrušiť a konanie o skončení služobného pomeru zastaviť. Zároveň navrhuje, aby ústavný súd vyslovil: „Tým, že sťažnosti ÚS SR vyhovel a uznal porušenie práv a nariadil nápravu, nemá sťažovateľ nárok na zadostučinenie.“ Zároveň navrhuje priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom. Eventuálne navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a aby mu nariadil, aby vo veci konal spravodlivo a bez zbytočných prietahov. Zároveň navrhuje priznať mu primerané finančné zadostučinenie v sume 3 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a predloženého spisu (sp. zn. 14 S 39/2017, pozn.) vyplýva, že sťažovateľ bol v právnom postavení žalobcu v konaní proti žalovanému – Generálnemu riaditeľstvu Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „žalovaný“) o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia generálneho riaditeľa Zboru väzenskej a justičnej stráže č. GR ZVJS-3-6-10/14-2016 z 29. septembra 2016 (ďalej aj „rozhodnutie generálneho riaditeľstva ZVJS“).

3. Personálnym rozkazom č. 183 z 10. júna 2016 (ďalej len „personálny rozkaz“) vydaným riaditeľom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Leopoldov (ďalej aj „ústav“) bol so sťažovateľom ako príslušníkom Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej aj „ZVJS“) ukončený služobný pomer prepustením podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“), a to dňom jeho doručenia podľa § 194 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z.

4. Proti personálnemu rozkazu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol generálny riaditeľ ZVJS rozhodnutím č. GR ZVJS-3-6-10/14-2016 z 29. septembra 2016 tak, že podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. odvolanie sťažovateľa zamietol a personálny rozkaz potvrdil.

5. Správnou žalobou z 28. novembra 2016 sa sťažovateľ ako žalobca (spolu s ďalšími dvoma žalobcami, pozn.) domáhal zrušenia rozhodnutia generálneho riaditeľstva ZVJS a jemu predchádzajúceho personálneho rozkazu (každý zo žalobcov sa domáhal zrušenia rozhodnutí týkajúcich sa jeho osoby, pozn.). Uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 S 4/2017-84 z 29. mája 2017 bola správna žaloba sťažovateľa vylúčená na samostatné konanie, v ktorom krajský súd rozhodol rozsudkom č. k. 14 S 39/2019-94 z 25. apríla 2018 tak,

že žalobu sťažovateľa zamietol a žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

6. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší súd napadnutým rozsudkom ako nedôvodnú zamietol. Nárok na náhradu trov kasačného konania účastníkom nepriznal.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu o zamietnutí kasačnej sťažnosti podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) krajský súd nesprávne vylúčil vec sťažovateľa na samostatné konanie. Aplikované ustanovenie § 66 Správneho súdneho poriadku v znení účinnom v rozhodnom období „zneužil“ na porušenie zásady rýchlosti a hospodárnosti konania, čím porušil právo na spravodlivý proces, t. j. *«... z jedného konania boli urobené tri a hlavne kolégium správneho súdu umelo zvýšilo svoj nápad a tým odôvodnilo, že veci na súde „ležia“ viac ako 6 mesiacov od podania (lehota, ktorú považoval ÚS SR za prietah v konaní). Po tejto lehote [REDAKOVANÉ] koná a tým formálne prerušuje plynutie zbytočného prietahu.»*. V kontexte uvedeného došlo aj k porušeniu § 65 ods. 3 Správneho súdneho poriadku.

b) Súd (sťažovateľ explicitne nedefinuje, o ktorý súd má ísť, pozn.) odmietol vykonávať dokazovanie svedkami, odmietol obhliadku a výsluch p. [REDAKOVANÉ].

c) Po vylúčení veci na samostatné konanie bolo vykonané pojednávanie, na ktorom súd (sťažovateľ opätovne explicitne nedefinuje, proti ktorému súdu smeruje predmetná námietka, avšak uvádza ju v priamej nadväznosti na vylúčenie veci na samostatné konanie, ku ktorému došlo na krajskom súde, pozn.) nepovažoval za potrebné obhliadnuť cestu „... z útvaru na strelnicu, ani miesto kde mal asi [REDAKOVANÉ] od príchodu na pracovisko stáť na nekrytom mieste - na ceste celých 8 hodín bez ohľadu na počasie“. Zároveň namieta, že nebolo potrebné „... zisťovať kto a prečo zaradil obzvlášť nebezpečného odsúdeného na brigádu vraj na nestrážené parkovisko...“, pričom uvádza, že ak bolo proti tejto osobe vedené trestné stíhanie „... za zločin lúpeže a útvaru bolo známe, že bude eskortovaný na súdne konanie, bolo jeho ponechanie na nestráženom parkovisku v rozpore s ustanovením § 42 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pretože jeho ponechanie na pracovisku mimo ústavu nebolo v súlade s účelom výkonu trestu odňatia slobody“ podľa § 1 a zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v rozhodnom období. Riaditeľ ústavu bol povinný skúmať, či je zaradenie [REDAKOVANÉ] v súlade s účelom trestu odňatia slobody, v nadväznosti na čo poukazuje na porušenie jeho povinnosti v zmysle § 49 písm. a) a c) zákona č. 73/1998 Zb.

d) Sťažovateľ ďalej k veci uviedol:

- nebolo preukázané zavinené zlyhanie sťažovateľa, ktorý sa musel premiestňovať a vykonávať činnosť, ktorá dohľad vylučovala, nebolo preukázané porušenie, ktoré malo byť príčinou preskočenia plotu;

- úvaha o oneskorenom ohlásení mimoriadnej udalosti je akceptovateľná iba vtedy, ak by sťažovateľ ako veliteľ nemusel dodržiavať povinnosť zisťovať aj totožnosť odsúdeného, ktorý utiekol, čo si vyžiadalo istý čas;

- po úteku ██████ došlo k úprave režimu, a to v znížení počtu odsúdených na počet príslušníkov ZVJS;

- nezákonný rozkaz „*počnúc riaditeľom ÚVTOS v Leopoldove, jeho zástupcom cez rozhodnutie zaraďovacej komisie, veliteľa smeny až po veliteľa eskorty nezaväzuje člena eskorty zodpovednosťou za následok pre nevykonaný nezákonný rozkaz*“;

- došlo k zlyhaniu systému.

e) Sťažovateľ uvádza, že rozhodnutie krajského súdu sa nejavilo ako nestranné a nezaujaté. Bolo rigorózne a súd sa nevysporiadal so základnými a podstatnými skutočnosťami, ktoré boli nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie. Na strane 13 a 14 ústavnej sťažnosti sťažovateľ (v rozsahu bodov 1 až 6) uplatňuje námietky proti rozsudku krajského súdu;

f) Všeobecné súdy neskúmali otázku a nevysporiadali sa s otázkou, prečo sa pri prestavbe a rekonštrukcii strelnice nepostupovalo zákonne a prečo sa nevypracoval projekt stráženého parkoviska mimo strážený objekt ústavu, čím bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces.

g) Ak všeobecné súdy ustálili, že také pracovisko môže byť obsadené odsúdenými zaradenými v režime s najprísnejším strážením, útek ██████ z nestráženého parkoviska nemôže byť zvlášť hrubým porušením služobných povinností. Ak by bolo vytvorené strážené parkovisko *lege artis*, útek z neho by mohol byť porušením zásad dozornej služby.

h) Súdy v rozpore so zásadou rovnosti strán „*doplnili*“ výrok disciplinárneho previnenia o to, že sťažovateľ mal na nevyhovujúce podmienky služby upozorniť nadriadených. Predmetné je prejavom porušenia zásady nestrannosti a nezaujatosti.

i) Najvyšší súd v napadnutom rozsudku nesprávne, nezákonne a nespravodlivo odôvodnil, že „... *určenie či ide o zvlášť hrubé porušenie prísahy, alebo služobných povinností, je na žalovanom*“, ako aj zotrvanie sťažovateľa v služobnom pomere je v právomoci žalovaného.

j) K namietaným článkom ústavy sťažovateľ uviedol:

- pri nestráženom pracovisku „... *nemusi strážny stáť na ceste v daždi a pľuši 8 hodín lebo mu to žiaden predpis neukladá.*“ (k čl. 2 ods. 3 ústavy, pozn.);

- bola porušená zásada rovnosti. Porušovateľ nemusel preukazovať zákonný postup od vytvorenia pracoviska, cez zaraďovanie odsúdených vo výkone trestu odňatia slobody, cez systém strázenia „*(na stráženom) na nestráženom stanovisku*“ (k čl. 12 ods. 1 ústavy, pozn.);

- veliť do eskorty bolo možné iba po vytvorení pracoviska a vydaní smernice. Musel byť vydaný „... *projekt strázenia, ostrahy, dozoru nad činnosťou, ktorá má charakter prestavby a výstavby...*“ (k čl. 13 ods. 1 ústavy);

- dňa 2. júna 2016 došlo k akútnemu ohrozeniu základného práva na život všetkých „... *troch strážnych v nesprávnom velení eskorty*“ (k čl. 13 ods. 3 ústavy);

- kasačný súd nevyužil svoju právomoc a potvrdil svojvôľu správneho orgánu (k čl. 13 dohovoru).

k) Sťažovateľ namieta, že „... *keď súdy odmietnu skúmať zákonnosť brigádnickej dobrovoľnej práce osobami, ktoré nesmú zmeniť režim najprísnejšieho strázenia ani na sekundu, nemožno považovať súdne konania za zákonné v zmysle čl. 6, ods. 1, Dohovoru o ochrane ľudských práv za spravodlivé a vykonané nezávislým nestranným súdom!*“

l) „*Ak sa Kasačný súd zbavil práva zistiť, vyhodnotiť a ustáliť naplnenie hmotnoprávnej podmienky pre postup riaditeľa v zmysle § 192, ods. 1, písm. e), statusového zákona, stal sa závislým od svojvôle riaditeľa...*“ Keďže riaditeľ ústavu konal v rozpore so zákonom, ústavou a dohovorom, jeho rozhodnutie o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru je nezákonné a nespravodlivé.

m) Kasačný súd sa nesprával nestranné a nezávislo (k čl. 46 ods. 1 ústavy). Najvyšší súd musí sám naplnenie podmienok v zmysle § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. odôvodniť. Sťažovateľ sa nedozvedel, prečo a ako porušil prísahu, ako konkrétne porušil zákonné povinnosti. Ak by bolo pravdou, že sa dopustil porušenia zákonných ustanovení, muselo byť určené, kto, kedy a akou mierou porušenia konal. Sťažovateľ uvádza, že výrok o skončení služobného pomeru prepustením je nezákonný a nespravodlivý.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie širokej škály článkov označených v bode 1 tohto uznesenia napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu o zamietnutí kasačnej sťažnosti sťažovateľa.

9. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie právnych predpisov s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

10. Vzhľadom na svoju doterajšiu konštantnú judikatúru považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

11. Keďže sťažovateľ v odôvodnení ústavnej sťažnosti nekoncepuje argumenty tak, aby ich bolo možné jednoznačne vyčleniť v zmysle namietaných článkov, ústavný súd pristúpil k posúdeniu ústavnej sťažnosti v nadväznosti na jednotlivé námietky sťažovateľa vymedzené v článku II tohto uznesenia.

III.1. K namietanému porušeniu práv rozsudkom krajského súdu

12. Ústavný súd sa najskôr zaoberal sťažovateľovými námietkami v bode 7 písm. a) tohto uznesenia o porušení jeho práva na spravodlivý súdny proces v súvislosti s vylúčením správnej žaloby sťažovateľa na samostatné konanie uznesením krajského súdu (pozri bod 5 tohto uznesenia, pozn.). Ústavný súd uvádza, že predmetná námietka sťažovateľa smeruje explicitne proti vedeniu konania krajským súdom, proti ktorému nebola prípustná kasačná sťažnosť. Sťažovateľ však krajský súd (vrátane jeho akékoľvek rozhodnutia) ako porušovateľa jeho práv v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite ústavnej sťažnosti (ďalej aj „petit“) neoznačil. Ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania [§ 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] teda nebol oprávnený sa predmetnou námietkou sťažovateľa zaoberať, keďže by tým zreteľne prekračoval rozsah samotného návrhu.

13. Námietkou podľa bodu 7 písm. a) tohto uznesenia sťažovateľ poukázal aj na zbytočné prietahy, ktoré mali byť spôsobené krajským súdom. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti síce namietal porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, avšak ako porušiteľa tohto jeho práva označil najvyšší súd, t. j. ústavná sťažnosť je v tejto časti zmätočná. Ústavný súd uvádza, že viazanosť návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s požiadavkami vyplývajúcimi z § 133 zákona o ústavnom súde). Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 660/2016). Ústavný súd teda v rámci predbežného prerokovania rozhodoval o petite, ktorý smeruje proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu. Ústavný súd tu poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nemôže dôjsť samotným rozhodnutím konkrétneho orgánu verejnej moci (v tomto prípade napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, pozn.), ale len jeho prípadným postupom (napr. nečinnosťou, nesprávnym postupom a podobne). Ak sťažovateľ namietal porušenie tohto práva konkrétnym rozhodnutím všeobecného súdu, ústavný súd v okolnostiach prerokovanej veci túto časť ústavnej sťažnosti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 1 písm. g) zákona o ústavnom súde (obdobne napr. IV. ÚS 632/2018).

14. Pokiaľ ide o tvrdenia sťažovateľa v bode 7 písm. c) a e) tohto uznesenia, ústavný súd obdobne uvádza, že je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, teda nebol oprávnený sa zaoberať námietkami smerujúcimi proti postupu či odôvodneniu rozhodnutia krajského súdu, keďže by tým zreteľne prekračoval rozsah samotného návrhu. V obsahu uvedených námietok však sťažovateľ napáda aj postup riaditeľa ústavu. Ústavný súd zistil, že sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení riaditeľa ústavu v rámci odvolania proti personálnemu rozkazu. Sťažovateľ toto svoje právo aj využil a generálny riaditeľ ZVJS o ňom rozhodol. Následne mal možnosť svoje námietky uplatniť aj v správnej žalobe o preskúmanie takého rozhodnutia, čo obdobne urobil (aj keď nie totožne, ale v zúženom rozsahu, pozn.) a o jeho námietkach rozhodoval krajský súd (jeho rozhodnutie v petite ústavnej sťažnosti

sťažovateľ ďalej nenamieta, pozn.). Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať predmetnú námietku sťažovateľa. Ústavný súd preto rozhodol o odmietnutí tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

15. Ústavný súd sa ďalej zaoberal argumentáciou, ktorou sťažovateľ v podstate namietal nesprávnosť, nezákonnosť a nespravodlivosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu z dôvodu nedostatočnosti, resp. arbitrárnosti odôvodnenia v otázke porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a z dôvodu nevykonania dokazovania v rozhodných okolnostiach, ktoré vymedzil v obsahu svojich námietok.

16. Ústavný súd najskôr poukazuje na skutočnosť, že ústavná sťažnosť sťažovateľa smeruje proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu vydanému v systéme správneho súdnictva. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (m. m. III. ÚS 502/2015).

17. K závažnosti porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti najvyšší súd v prvom rade poukázal na to, že táto otázka je predmetom správneho uváženia žalovaného a kasačného súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu a vstupoval tak do právomocí exekutívy, ktorá mu neprináleží. Poukázal pritom na § 27 ods. 2 Správneho súdneho poriadku (bod 38 napadnutého rozsudku, pozn.). Konkrétne sa k danej problematike vyjadril v bodoch 40 až 42, pričom v podstatnom uviedol, že zvlášť hrubé porušenie spočíva v porušení § 49 ods. 6 zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej len „zákon č. 4/2001 Z. z.“), a teda v nedodržaní podmienky vykonávania dozoru (stála kontrola pohybu alebo činnosti, pozn.), dôsledkom čoho bolo nedovolené vzdialenie sa odsúdeného. Zároveň sťažovateľ nenahlásil predmetnú mimoriadnu udalosť bezodkladne, čím porušil § 90 ods. 1 písm. a) rozkazu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 2/2014 o zabezpečovaní ochrany Zborom väzenskej a justičnej stráže a čl. 2 bod 2 písm. k) smernice pre činnosť príslušníkov ZVJS a zabezpečujúcich čistenie a údržbu priľahlých priestorov okolia ústavu a objektov v okolí ústavu, ktoré sú v jeho správe č. ÚVTOS a ÚVV-26-27/22-2014 z 3. apríla 2014 (ďalej len „smernica“), keďže bezodkladné nahlásenie má vplyv na úspešnosť hľadania odsúdeného. Zároveň sa najvyšší súd explicitne vyjadril (bod 43 a 44 napadnutého rozsudku, pozn.) aj k naplneniu druhej zákonnej podmienky spočívajúcej v tom, že ponechanie sťažovateľa v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

18. Ústavný súd k predmetnej časti uvádza, že správna úvaha je „... *typickým manévrovacím prostriedkom orgánu verejnej správy pri realizácii exekutívnej moci v štáte. Je totiž výlučným oprávnením orgánov výkonnej moci, medzi ktoré patria aj orgány verejnej správy, aby v rámci normatívne určených mantinelov pri svojej verejnosprávnej pôsobnosti rozhodli alebo upravili určitú vec. Len výnimočne totiž právny poriadok spája výkon verejnej správy s takým postupom, pri ktorom je určitý stav spojený s jediným právnym riešením bez možnosti výberu...* Správny súd

teda nie je oprávnený posudzovať, či orgán verejnej správy aplikoval svoju diskrečnú právomoc vhodným spôsobom, ale predmet prieskumu sa bude vzťahovať na to, či preskúmané rozhodnutie, opatrenie alebo i iný zásah nevybočili z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Použitie správnej úvahy však nemôže byť nikdy arbitrárne, a preto musí byť náležite odôvodnené a súčasne byť v súlade so zásadami logického myslenia.“ (Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2017. s. 212.).

19. Sťažovateľ argumentuje, že vzhľadom na charakter pracoviska ako „*nestráženého parkoviska*“ a ustálenie, že toto pracovisko môže byť obsadené odsúdenými zaradenými v režime s najprísnejším strážením, útek odsúdeného nemožno posúdiť ako zvlášť hrubé porušenie služobných povinností. Vzhľadom na spôsob koncipovania tejto námietky proti „*súdom*“ ústavný súd v prvom rade poukazuje na odôvodnenie krajského súdu v bode 65 a 66 jeho rozsudku. V ich rozsahu sa krajský súd zaoberal námietkami sťažovateľa smerujúcimi proti organizácii činnosti v priestore, z ktorého odsúdený utiekol. Krajský súd, okrem iného, vyslovil, že sťažovateľ nesignalizoval nadriadenému, že by podmienky na plnenie povinností boli nevyhovujúce, resp. ohrozujúce jeho bezpečnosť alebo bezpečnosť iných príslušníkov ZVJS, a to napriek tomu, že na tomto pracovisku bol tretí deň. Poukázal pritom na § 48 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. (ak sa domnieval, že rozkaz, nariadenie, príkaz alebo pokyn jeho nadriadeného je v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom, bol povinný na to nadriadeného upozorniť. Ak by nadriadený trval na splnení rozkazu, nariadenia, príkazu alebo pokynu, musel by mu ho písomne potvrdiť a vtedy by bol povinný ho splniť) a § 6 ods. 1 zákona č. 4/2001 Z. z., a teda že pokiaľ sa sťažovateľ domnieval, že by vzhľadom na počet príslušníkov ZVJS (traja) vo vzťahu k počtu (či osobe, pozn.) odsúdených mohla vzniknúť bezdôvodná ujma či už jeho osobe, alebo inej osobe, bol povinný túto skutočnosť oznámiť nadriadenému, čo však nespravil. Súd považoval predmetnú skutočnosť za preukázanú na základe výpovede sťažovateľa uskutočnenej na pojednávaní. Krajský súd následne konštatoval, že vzhľadom na opatrenia prijaté v ústave po tejto mimoriadnej udalosti nevyklučuje vplyv celkovej organizácie činnosti na jej vznik, čo však nemôže mať vplyv na skutočnosť, že sťažovateľ porušil povinnosti podľa § 49 ods. 6 zákona č. 4/2001 Z. z. a smernice. Na túto problematiku nadviazal najvyšší súd, keď v bode 44 svojho rozhodnutia obdobne poukázal na § 48 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. a § 6 ods. 1 zákona č. 4/2001 Z. z. Zároveň v bode 47 napadnutého rozsudku konštatoval, že vníma námietky sťažovateľa naznačujúce nedostatky v organizácii činnosti príslušníkov ZVJS na pracovisku a opatrenia prijaté po mimoriadnej udalosti, avšak uvádza, že žalovaný posúdil intenzitu porušenia dotknutých povinností „*zvlášť hrubým spôsobom*“ a ponechanie sťažovateľa v služobnom pomere tak, že by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby v medziach zákona a v súlade s povolenou správnu úvahou, t. j. rozhodol v súlade so zákonom. Ak v postupe, resp. rozhodnutí orgánu verejnej správy správne súdy neidentifikujú žiadnu nezákonnosť, nemajú priestor na to, aby vyhovel správnej žalobe, resp. kasačnej sťažnosti. Ústavný súd konštatuje, že predmetné odôvodnenie najvyššieho súdu, ktorý sa argumentačne stotožnil s právnym posúdením veci krajským súdom a stručne sa k veci v relevantnej časti vyjadril, nemožno považovať za arbitrárne a ústavne neudržateľné. Zároveň je ústavný súd toho názoru, že takto vymedzenou argumentáciou nemohla byť porušená „*zásada nestrannosti a nezáujmatosti*“ či rovnosť účastníkov konania, ako to uvádza sťažovateľ [bod 7 písm. h) tohto uznesenia].

20. Pokiaľ sťažovateľ namieta nespravodlivosť personálneho rozkazu, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že ústavná sťažnosť smeruje proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu. Najvyšší súd však sťažovateľovi podal akceptovateľné vysvetlenie (bod 46 a 47 napadnutého rozsudku, pozn.) a okrem už v tomto uznesení uvedených skutočností poukázal aj na, že dosiaľ svedomité plnenie služobných povinností nemohlo byť v okolnostiach prerokovanej veci brané ako poľahčujúca okolnosť. Ústavný súd na tomto mieste uvádza, že nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov (I. ÚS 31/05), a preto zásadne nemôže meritórne preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, pri vydaní ktorých súdy rešpektovali požiadavky vyplývajúce z obsahu základných práv ustanovených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, v zmysle už citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu svojím vlastným názorom iba v prípade, ak by tento bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný (I. ÚS 131/2018), čo v danom prípade takto nevyhodnotil.

21. Ďalšou námietkou sťažovateľ konštatuje, že kasačný súd nezistil, nevyhodnotil a neodôvodnil naplnenie podmienok podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. a sťažovateľ sa nedozvedel, prečo a ako porušil zákonné povinnosti, pričom výrok o jeho prepustení je nezákonný a nespravodlivý. Kumulatívne naplnenie dôvodov na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru príslušníka ZVJS podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. najvyšší súd konštatoval v bode 37 napadnutého rozsudku. V rozsahu bodov 38 až 44 napadnutého rozsudku následne tieto dôvody popísal. Špecifikoval porušenia, ku ktorým došlo v okolnostiach prerokovanej veci (pozri aj bod 17 tohto uznesenia), a zároveň sa v konkrétnostiach vyjadril aj k ponechaniu sťažovateľa v služobnom pomere ako k ujme dôležitých záujmov štátnej služby s poukazom na závažnosť konania a jeho následok, ktorým bol útek odsúdeného, osobu sťažovateľa v postavení veliteľa, ktorý bol velený na pracovisku tretí deň, charakter ZVJS a dôveru v neho. Ak sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd sa v tomto kontexte nesprával nestrane a nezávislo, ústavný súd uvádza, že svoju ústavnoprávnu argumentáciu v tomto smere ďalej nerozvíjal.

22. Sťažovateľ ďalej tvrdí, že všeobecné súdy neskúmali otázku, prečo sa pri „*prestavbe a rekonštrukcii*“ strelnice nepostupovalo zákonne a prečo sa nevypracoval projekt stráženého parkoviska mimo strážený objekt ústavu a ani sa s tým žiadnym spôsobom nevysporiadali, čím bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces. V prvom rade je nevyhnutné uviesť, že správna žaloba sťažovateľa smerovala proti rozhodnutiu generálneho riaditeľstva ZVJS, ktorým tento zamietol odvolanie voči personálnemu rozkazu, ktorým bol sťažovateľ prepustený zo služobného pomeru. O správnej žalobe rozhodoval krajský súd a na základe podanej kasačnej sťažnosti následne aj najvyšší súd. Primárnou úlohou všeobecných súdov bolo posúdiť, či preskúmané rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, čím sa najvyšší súd v napadnutom rozsudku jednoznačne zaoberal (bod 18 až 19 tohto uznesenia). Konkrétne je však možné poukázať aj na bod 64 rozsudku krajského súdu a v nadväznosti naň na bod 35 napadnutého rozsudku, v ktorom bol všeobecnými súdmi vymedzený charakter priestoru, z ktorého sa vzdialil odsúdený. Pokiaľ sťažovateľ nesúhlasí s takýmto vymedzením, ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú rozhodovaciu činnosť (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektujúcu názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu (spravodlivý súdny proces) stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade s právnym názorom strán v konaní vrátane ich dôvodov a námietok.

23. Zo sťažovateľových tvrdení v rozsahu námietok v bode 7 písm. d) tohto uznesenia nie je zrejmé, proti ktorému všeobecnému súdu namietal tieto skutočnosti. Sťažovateľ v daných prípadoch ďalej ani nerozvíjal ústavnoprávnu argumentáciu. Ústavný súd však uvádza, že sťažovateľ dostal na všetky pre vec podstatné námietky explicitnú odpoveď, resp. odpoveď, ktorá z odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vyplýva. V súvislosti s námietkou sťažovateľa, že mu nebolo preukázané zavinené zlyhanie, ústavný súd poukazuje na bod 17 a 19 odôvodnenia tohto uznesenia.

24. Z obsahu sťažovateľom podaných námietok tiež vyplýva, že namieta vykonané, resp. nevykonané dokazovanie všeobecnými súdmi. Pokiaľ ide o najvyšší súd, ten sa k náležite zistenému skutkovému stavu v obsahu svojho rozhodnutia vyjadril, konštatoval jeho vykonanie v súlade s princípom rovnosti zbraní, zásadou zákonnosti, materiálnej pravdy, princípom nezneužitia práva a v bode 39 potvrdil, že dôkazy, ktoré zhromaždil krajský súd, boli dostatočné a riadne preukázané.

25. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti, čo však nie je tento prípad. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku ústavne akceptovateľným spôsobom zodpovedal rozhodné právne a skutkovo relevantné otázky, ktoré súvisia s predmetom súdnej ochrany. Najvyšší súd v napadnutom konaní postupoval v medziach svojej právomoci, jeho úvahy a závery (s prihliadnutím aj na argumentáciu krajského súdu) vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, rešpektujú zmysel a účel príslušných ustanovení zákona č. 73/1998 Z. z., a preto ich možno aj z ústavného hľadiska považovať za udržateľné a právne akceptovateľné, v nadväznosti na čo ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

26. Z dôvodu komplexnosti ústavný súd uvádza, že v tejto časti prerokované námietky sťažovateľa smerovali najmä proti odôvodneniu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, v súvislosti s ktorými sťažovateľ namietal právo na spravodlivý súdny proces. Riadne označenie článkov listiny či dohovoru v súvislosti s týmto odôvodnením v ich obsahu absentuje. Zároveň v petite ústavnej sťažnosti sťažovateľ čl. 46 ústavy uviedol, avšak namietané porušenie jeho konkrétneho odseku ďalej označením nevymedzil. V rámci materiálnej ochrany práv sťažovateľa, ako aj spôsobu odôvodnenia ústavnej sťažnosti v tejto časti ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval tak, ako je uvedené v časti III.2. tohto uznesenia (body 15 až 25).

27. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ argumentuje spôsobom uvedeným v bode 7 písm. k) tohto uznesenia. V tejto súvislosti ústavný súd opätovne poukazuje na skutočnosť, že účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv sťažovateľa. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky rozhodnutia orgánu verejnej správy. Ako to vymedzili všeobecné súdy, podstatou v tomto konaní bolo preskúmanie zákonných podmienok prepustenia sťažovateľa zo služobného pomeru (tak rozhodnutia generálneho riaditeľstva ZVJS, ako aj personálneho rozkazu), čo aj vykonali. Otázku organizácie činnosti na dotknutom pracovisku krajský súd posúdil v bode 66 jeho rozhodnutia, s ktorým sa najvyšší súd stotožnil v bode 44 napadnutého rozsudku (pozri bod 19 tohto uznesenia). Ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom namietaného práva sťažovateľa neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej

by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o jeho porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2.1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 2 ods. 3, čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 1 a 3 ústavy

28. V rámci bodu 7 písm. j) tohto uznesenia sú vymedzené jednotlivé námietky sťažovateľa, ktorými podľa jeho názoru došlo k porušeniu základných práv podľa čl. 2 ods. 3 a čl. 13 ods. 1 a 3 ústavy. Ústavný súd uvádza, že tieto články ústavy sú vstupnou bránou do ústavnej úpravy základných práv a slobôd a ako také majú charakter všeobecných ústavných princípov. Napriek tomu, že sú implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, nemajú charakter základného práva a slobody, ktorého ochrany by sa bolo možné samostatne domáhať pred ústavným súdom (m. m. I. ÚS 7/2010, I. ÚS 518/2013). Nezakotvujú však žiadne základné právo ani slobodu účastníka konania (m. m. III. ÚS 99/2012, III. ÚS 313/2018). Pokiaľ ide o čl. 2 ods. 3 a čl. 13 ods. 3 ústavy, tieto ani neboli v petite ústavnej sťažnosti explicitne označené, preto ich ústavný súd bral ako súčasť argumentácie sťažovateľa, ktorú však ďalej sťažovateľ ústavnoprávne nerozvíjal. Aplikácia čl. 13 ods. 1 ústavy nie je možná bez konkrétneho vyjadrenia dopadu diskriminujúceho postupu štátneho orgánu (orgánu verejnej moci) na základné právo alebo slobodu fyzickej alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 34/96). V prípade, že niektoré obsahovo obdobné námietky sťažovateľ uvádzal aj v rámci namietaného porušenia práva na spravodlivý súdny proces, je nutné uviesť, že porušenie takého práva konštatované nebolo. Ústavná sťažnosť je tak aj v tejto časti zjavne neopodstatnená podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

29. Obdobne to platí aj v prípade namietaného čl. 12 ods. 1 ústavy, v súvislosti s ktorým sťažovateľ argumentuje, že najvyšší súd „nemusel preukazovať zákonný postup od vytvorenia pracoviska, cez zaradovanie odsúdených vo výkone trestu odňatia slobody, cez systém stráženia (na stráženom) na nestráženom stanovisku“. Ústavný súd uvádza, že jeho aplikácia sa v sťažnostiach fyzických a právnických osôb v zásade viaže na porušenie individuálne určeného základného práva alebo slobody sťažovateľky, a preto požiadavka na vyslovenie porušenia čl. 12 ods. 1 ústavy bez vzťahu ku konkrétnemu základnému právu alebo slobode sťažovateľky je zjavne neopodstatnená podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (m. m. I. ÚS 34/96, II. ÚS 167/04, IV. ÚS 281/2012, III. ÚS 252/2021).

III.2.2. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 18 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 3 ods. 3, čl. 4 ods. 3 a 4, čl. 10 ods. 1, čl. 36 ods. 1, 2 a 3, čl. 37 ods. 2 a 3 a čl. 38 ods. 2 listiny a podľa čl. 2 ods. 2 písm. a), b) a c), čl. 4 ods. 3 písm. a) a čl. 13 dohovoru a práv slovne označených v petite ústavnej sťažnosti, okrem tých, ktoré boli vymedzené v bode III.2. a III.2.1. ústavnej sťažnosti

30. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietal aj porušenie práv podľa čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 18 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 (právo vec verejne prerokovať) ústavy, podľa čl. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 3 ods. 3, čl. 4 ods. 3 a 4, čl. 10 ods. 1, čl. 36 ods. 1, 2 a 3, čl. 37 ods. 2 a 3 a čl. 38 ods. 2 listiny a podľa čl. 2 ods. 2 písm. a), b) a c), čl. 4 ods. 3 písm. a) a čl. 13 dohovoru a práv slovne označených v petite ústavnej sťažnosti, okrem tých, o ktorých ústavný súd už rozhodol v bode III.2 a III.2.1 ústavnej sťažnosti (ďalej len „namietané práva“). Ústavný súd pre doplnenie uvádza, že niektoré z namietaných práv majú charakter ústavných princípov, resp. všeobecných interpretačných pravidiel. V obsahu ústavnej sťažnosti sťažovateľ v súvislosti s takto namietanými

právami nepredniesol odôvodnenie, ktorým by ich porušenie odôvodňoval, resp. v texte ústavnej sťažnosti porušenie týchto práv ani nespomenul, resp. nepriradil ich ku konkrétnym námietkam. Ústavný súd nie je povinný nahrádzať činnosť sťažovateľa a sám vyhľadávať skutočnosti nasvedčujúce prípadnému zásahu do sťažovateľom označených práv. Aj v tejto časti preto ústavný súd sťažnosť vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú, keďže v okolnostiach prípadu nebola ani len tvrdená príčinná súvislosť medzi namietaným porušením označených práv a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, a preto ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

31. Nad rámec uvedených skutočností ústavný súd poznamenáva, že napriek faktu, že sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom, v petite nie sú sťažovateľom namietané práva jednoznačne priradené k jednotlivým článkom; žiadosť o zrušenie tzv. všetkých rozhodnutí, ktoré predchádzajú napadnutému rozsudku, neobsahuje ich riadne označenie; sťažovateľ žiada o zastavenie konania o skončení služobného pomeru, ako aj žiada vysloviť, že nemá nárok na „zadosťučinenie“, čo by však ústavný súd nemohol premietnuť do svojho rozhodnutia. Zároveň ústavný súd vzhľadom na nedostatky aj v prípade eventuálneho petitu, ktorým sťažovateľ (okrem iného, pozn.) žiadal zrušiť rozsudok najvyššieho súdu, ktorý riadne neoznačil.

32. K odôvodneniu ústavnej sťažnosti ústavný súd pre úplnosť dodáva, že ak sťažovateľ v odôvodnení ústavnej sťažnosti uvádzal aj iné články, ktoré v petite ústavnej sťažnosti nevymedzil, ústavný súd to považoval za súčasť jeho argumentácie.

33. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu